

Воениният съвет се събра на приятелска и братска трапеза. След като изпратиха царица Анна, заедно с новопосветения патриарх и свитата им, както и всички високи гости и сватбари, двамата царски сватове седнаха един до други на средата на дългата маса, край която бяха заели места всички тяхни велики и мали войводи.

Иоан Дука Ватаци първи пи наздравица по тракийски, от един позлатен рог от бик. Остави го до половината недопит и го подаде на българския самодържец. Тъй те се побратимиха по бранен обичай.

След яденето и пиенето, в кулата на Галиполската крепост се оттеглиха най-знатните военачалници, за да уговорят подялбата на земите. Разпериха връз една маса картата на бойните действия и двамата царе сведоха чело над нея. Ватаци сложи ръка върху галиполския полуостров и каза:

— Всичко това ние превзехме преди започването на общата бран. Затова целият полуостров, заедно с крепостта Галипол и град Мадит, както и градовете по брега на Мраморно море, няма да влизат в дялбата...

Севастократорът Александър се спогледа с брат си. И на двамата мина през ума една и съща мисъл: ако латините не знаеха, че сме съюзници и не се боеха от нас, едва ли вие щяхте тъй лесно да превземете тия градове от изплашения враг...

Ала прехапаха устни. Не казаха нищо. Защото друга мисъл се загнезди в тях, по-ядовита, по-опасна от първата.

Явно бе намерението на никейците. Да се промъквата постепенно по брега на Мраморно море към Босфора.

Войводата Никифор Тарканиот, одързостен от мълчанието на българите, посочи една крива чърта на картата и каза:

— Това ще бъде границата между България и Никея: на запад реката Хебър, а на изток град Ганос. От тези две места, като се образува